

Sygn. akt **VIII Ua 21/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018r. w Gliwicach

sprawy z odwołania K. K. (1) (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 kwietnia 2018 r. **sygn. akt** VI U 198/17

oddala apelację.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 21/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w G. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu K. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24 sierpnia 2016 roku do 30 września 2016 roku.

Sąd I instancji ustalił, że odwołujący jest zatrudniony w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w Z. na stanowisku dekarza. W dniu 23 sierpnia 2016 roku odwołujący rozpoczął pracę o godzinie 7:00. Odwołujący podczas wykonywania prac dekarzkich na budynku przy ul. (...) szarpnął mocniej linkę, przy pomocy której transportował rolkę papy i poczuł

ból w okolicach kręgosłupa. Przyczyną zwiększonego wysiłku było zaklinowanie rolki papy o wyłaz. Odwołujący nie kontynuował dalej pracy, udał się na bazę, gdzie zgłosił zdarzenie swojemu przełożonemu.

Na Izbie przyjęć w Szpitalu Miejskim w Z. stwierdzono (...), stan po urazie okolicy LS. Na skutek zdarzenia u odwołującego rozpoznano ześlizg przedni trzonu L4 ok. 10 mm I-go stopnia, najpewniej z obecnością kręgoszczeliny. Po wykonaniu diagnostyki i podaniu odwołującemu leków przeciwbólowych odwołujący został skierowany do domu. Był niezdolny do pracy od 24 sierpnia 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku.

Odwołujący w dniu 12 stycznia 2015 roku również miał wypadek przy pracy, na skutek którego doznał urazu kręgosłupa w okolicach lędźwi. Odwołujący do czasu zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2016 roku nie odczuwał żadnych dolegliwości związanych z poprzednim wypadkiem.

(...) Spółdzielnia Mieszkaniowa z siedzibą w Z. uznała zdarzenie z udziałem odwołującego z dnia 23 sierpnia 2016 roku za wypadek przy pracy.

Decyzją z dnia 31 marca 2017 roku organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 24 sierpnia 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku oraz stwierdził prawo do zasiłku chorobowego w wysokości 80% podstawy wymiaru z ubezpieczenia chorobowego za okres od dnia 16 września 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku.

Na podstawie opinii biegłego sądowego ortopedy - traumatologa Sąd ustalił, że odwołujący doznał urazu w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, Czynnikiem sprawczym była siła związana z szarpnięciem linki umocowanej do rolki papy, która zadziałała na kręgosłup lędźwiowy w pozycji pochylonej. Doszło do urazu przeciążeniowego odcinka lędźwiowego kręgosłupa. U odwołującego wystąpiło nagle pogorszenie stanu zdrowia, które miało związek z wykonywaną pracą. Biegły wskazał, że uraz przeciążeniowy spowodował u odwołującego dysfunkcję narządu ruchu trwającą ponad 30 dni. W ocenie biegłego zdarzenia nie można traktować jako zachorowania lub zaostrzenia schorzenia obecnego w organizmie odwołującego w dniu zdarzenia. Uraz spowodował przeciążenie aparatu więzadłowego i mięśniowego kręgosłupa, który po trzydziestodniowym leczeniu ustąpił.

Sąd w pełni podzielił opinię główną oraz opinię uzupełniającą biegłego sądowego A. G., bowiem w ocenie Sądu opinie te są przekonujące, zostały sporządzone rzetelnie, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania lekarskiego.

Sąd I instancji zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu było ustalenie, czy zdarzenie z dnia 23 sierpnia 2016 roku spełnia ustawową definicję wypadku przy pracy i w związku z tym czy odwołującemu przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego

Sąd I instancji przytoczył treść art. 6 ust. 1 pkt 1, 2 pkt 13 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

W ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, że zdarzenie z dnia 23 sierpnia 2016 roku było zdarzeniem nagłym i posiadającym związek z pracą wykonywaną w tym dniu przez odwołującego. Zdarzenie to było także wywołane przyczyną zewnętrzną.

W niniejszej sprawie pozwany organ rentowy wskazywał, że zdarzenie z dnia 23 sierpnia 2016 roku nie jest wypadkiem przy pracy i należy je traktować jedynie jako zaostrzenie istniejącego już u odwołującego procesu chorobowego. W utrwalonym w orzecznictwie jest pogląd, że konkretna okoliczność kwalifikowana jako przyczyna zewnętrzna nie musi być przyczyną wyłączną urazu/śmierci. Ważne jest by była przyczyną sprawczą. Sąd powołał na uzasadnienie swojego stanowiska orzecznictwo SN, a to wyrok dnia 29 listopada 1990 roku II PR 52/90, wyrok z dnia 10 lutego 1977 roku, III PR 194/76, II URN 38/94, wyrok z dnia 4 marca 2013 roku I UK 505/12. Wskazał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało w sposób nie budzący wątpliwości, iż czynnikiem sprawczym zdarzenia

była siła związana z szarpnięciem linki umocowanej do rolki papy, która zadziałała na kręgosłup lędźwiowy i doszło do urazu przeciążeniowego odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Biegły stwierdził, iż można jedynie przypuszczać, że gdyby u odwołującego na poziomie L4/L5 nie było kręgozmyku, to objawy urazu przeciążeniowego mogły być mniej nasilone. To jednak w żaden sposób nie wyklucza, że do urazu w związku ze zdarzeniem z dnia 23 sierpnia 2016 roku u odwołującego faktycznie doszło.

Jak wynika z opinii głównej oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego A. G., które to opinie Sąd podzielił w pełnej rozciągłości zmiany dyskopatyczne u odwołującego oraz kręgozmyk L3/L5 nie mają związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 sierpnia 2016 roku bowiem były obecne już w chwili urazu.

Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 sierpnia 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku w wysokości 100% podstawy jego wymiaru.

W apelacji od wyroku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zarzucił :

- naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów, a to art. 233 k.p.c.
- błąd przez niesłuszne przyjęcie, że w dniu 22 maja 2014 roku (?) odwołujący na skutek zdarzenia z dnia 23 w sierpnia 2016 roku doznał urazu spowodowanego przyczyną zewnętrzną, pomimo tego, że przed wypadkiem leczył się z powodu choroby kręgosłupa, a więc z przyczyn tkwiących wewnątrz organizmu ;
- niesłuszne przyjęcie że do zdarzenie spełniało wymogi definicji wypadku przy pracy . Organ rentowy zarzucił naruszenie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych;
- naruszenie prawa materialnego a to art. 11 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby i macierzyństwa;
- art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przez niesłuszne stwierdzenie że ubezpieczony nabył prawo do zasiłku chorobowego na skutek wypadku przy pracy w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

ZUS wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję. Wskazał ,że organ rentowy zakwestionował zarówno opinię główną jak i opinię uzupełniającą biegłego ortopedy, która została wydana w toku postępowania przed Sądem I instancji. Wskazywał, że zdarzenie nie spowodowało zmian urazowych w obrazie rentgenowskim kręgosłupa. Ubezpieczony chorował przed wypadkiem z powodu rozpoznanego kręgozmyku prawdziwego L4 /L5 II stopnia. Zdaniem organu rentowego nie można mówić o urazie spowodowanym przyczyną zewnętrzną, ale o wystąpieniu objawów choroby samoistnej. Ubezpieczonemu proponowano poddanie się operacji kręgosłupa z powodu dolegliwości bólowych już w czerwcu 2015 roku. Zdaniem organu rentowego wyrok zapadł w sprawie niedojrzałej do rozstrzygnięcia.

Odwołujący K. K. (1) wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu

Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, oraz podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał również trafnej interpretacji prawa materialnego, co czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, podobnie -postanowienie SN

z dnia 4 lipca 2012 roku sygn. I CSK 72/12 - W postępowaniu przed sądem drugiej instancji stosuje się art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio, a więc z uwzględnieniem istoty i swoistości postępowania przed tym sądem (art. 391 § 1 k.p.c.).

Zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Dnia 23 sierpnia 2016 roku odwołujący podczas wciągania na dach ważącej 37 kg rolki papy, która zablokowała się przy wyłazie, szarpnął linkę transportową, co spowodowało ból kręgosłupa. Przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu urazu przeciążeniowego kręgosłupa.

Organ rentowy twierdził, że zdarzenie to nie było wypadkiem do pracy. Z takim stanowiskiem nie zgodził się Sąd Rejonowy i Sąd II instancji w całości przychylił się do rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku. Dodatkowo można wskazać, że Sąd Najwyższy wyroku z dnia 7 października 2011 roku w sprawie o sygn. II PK 311/10 stwierdził, że wprowadzenie do definicji wypadku przy pracy przesłanki urazu nie oznacza, że wykluczone jest kwalifikowanie istotnego pogorszenia stanu zdrowia jako urazu i wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 i artykułu 2 pkt 13 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony cierpiał na chorobę kręgosłupa, a w dniu zdarzenia, to jest 23 sierpnia 2016 roku doszło do istotnego pogorszenia stanu zdrowia - urazu przeciążeniowego odcinka lędźwiowego kręgosłupa polegającego na przeciążeniu aparatu więzadłowego i mięśniowego kręgosłupa. Było to istotne pogorszenie istniejącego stanu zdrowia, które wyczerpuje definicję urazu niezbędnego do stwierdzenia, że dane zdarzenie było wypadkiem przy pracy. Sąd drugiej instancji w całości podzielił opinię biegłego A. G.. Wskazuje, że doznany uraz nie może być widoczny w obrazie rentgenowskim kręgosłupa. Przebieg zdarzenia, przebieg leczenia, ustąpienie objawów chorobowych zdaniem biegłego i Sądu jednoznacznie wskazują na to że u odwołującego doszło do urazu opisanego w opinii.

Organ rentowy zarzucił naruszenie z art. 11 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2017 poz. 1368), który stanowi, że miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100 % podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy. Przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem do wypadku doszło w czasie wykonywania pracy, a nie w drodze do pracy. Zarzut naruszenia tego przepisu jest bezprzedmiotowy.

Zarzucono również naruszenie art. 3 ust. 3 ustawy wypadkowej, a wskazany przepis nie ma zastosowania w ustalonym stanie faktycznym.

Apelujący podniósł, że doszło do naruszenia artykułu 9 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Zdaniem Sądu zarzut ten nie może się ostać. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 k.p.c.. Sporne zdarzenie słusznie zostało zakwalifikowane przez pracodawcę jako wypadek przy pracy. Była to zdarzenie nagłe, powstałe w czasie pracy i było wywołane przyczyną zewnętrzną, to jest zablokowaniem rolki papy i szarpnięciem linki transportowej, co doprowadziło do urazu. W wszystkie przesłanki z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zostały spełnione (Dz.U. 2018 pozycja 1374).

W związku z powyższym apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia